

[Rahbek.]

er Anledning til, at et Par Hovedstadsblade i Dag skriver, at Venstre kræver en Forhøjelse af Brødprisen. Det vil jeg gerne rette. Det er en Misforstaaelse. Det har vort Parti ikke ønsket og heller ikke krævet. Der kan altid være delte Meninger om, hvad der, alle Forhold taget i Betragtning, er en passende Brødpris, men vi ønsker ikke at rejse Krav om højere Kornpriser, i alt Fald ikke for Tiden, og det gælder ogsaa Prisen paa Hvede.

Jeg udtaler Haabet om, at der, hvad enten dette Lovforslag nu viser sig stærkt effektivt eller ikke, i Efteraaret maa blive tilsaaet et passende Areal med Brødkorn, det vil sige baade Hvede og Rug, og med disse Bemærkninger vil jeg anbefale Lovforslaget.

Krup: Det vil fra alle Sider vinde Tilslutning, at Lovforslaget tilsigter at tilskynde til Dyrkning af Hvede. Vi har før været mere kræsne med Hensyn til Hvede, end vi er i Dag, idet baade Møllere og Husmødre før gerne vilde have den haarde oversøiske Hvede og daarligt kunde tænke sig Brød af det Mel, der blev produceret af den danske Hvede. Det er et overstaaet Stadium; baade Møllere, Bagere og Husmødre er godt tilfredse med den danske Hvede. Saa har det vist sig, at Hvedeavlens tre Aar har glippet herhjemme, og man kunde da befrygte, at de danske Landmænd, belært af Skade, kunde finde paa at besaa Markerne med de sikrere og mere yderige Afgrøder end Hvede, som er en vanskelig Avl, naar man ikke har tilstrækkelig Kunstgødning, og det kniber det ogsaa med i disse Dage. Derfor er det ganske rimeligt og nødvendigt, at man ad Lovgivningsvejen prøver paa at fremskaffe mere Hvede til næste Aar. Vi er i Virkeligheden alle sammen interesserede i at have noget Hvede her i Landet; de, der laver Maden i Huset og sætter den paa Bordet, er interesserede i at have noget godt at lave Mad af, og de, der sætter sig til Bordet, til Skiven, vil ogsaa gerne have et Stykke Franskbrød. Møllerne og Bagerne er som sagt ogsaa interesserede i Hveden, og Staten er interesseret i at opretholde Hvedeproduktionen — det fremgaar af det Lovforslag, der lige har været til Behandling, at det bliver nødvendigt for Staten at tilskynde endogsaa 42 Mill. Kr. for at bevare den billige Rugbrødspris, som før har været opretholdt ved Tilskud fra Hvedeproduktionen. Fra alle Sider er man derfor interesseret i at have nogle Hvedemarken til næste Aar.

Det foreliggende Lovforslag løser efter min Mening Spørgsmaalet paa en god Maade. Det har slet ikke været saa let at komme til Enighed om, hvordan man skulde gøre det. Der var visse Vanskeligheder. Bl. a. maatte Hvedeprisen ikke forhøjes, saaledes at Brødprisen blev højere — det maatte man i hvert Fald undgaa —, og fra mit Partis Side har det været en Forudsætning for, at vi kunde gaa med til en saadan Præmie paa Hvededyrkning, at Brødprisen blev holdt nede. Vi ønsker ikke at medvirke til Fremkomsten af den onde Cirkel, som bestaar i, at Pristigninger og Lønstigninger løber Kapløb med hinanden. Men det har ogsaa været lidt vanskeligt, hvis jeg skal sige det rent ud, af Hensyn til Hovedstadspressen. Vi fra Landbrugets Side ønsker ikke at gaa med til noget, der har Skær af Prisorhøjelse eller Tilskud. Vi ønsker ikke „Tilskud til det betrængte Landbrug“, som der saa tit har staaet i Hovedstadspressen. Vi maa advare imod, at der skrives mere om dette, for det har ingen Rod i Virkeligheden. Dette er kun en Forholdsregel, der tilsigter at skaffe Hvedemarkerne besaaet med Hvede i Stedet for med Byg og Rug til næste Aar, og det Spørgsmaal synes jeg løses her paa en virkelig god Maade.

Der er ogsaa en anden Vanskelighed: at man kunde tage for meget Hensyn til Hvedeavlerne, saa at de, der dyrker Rug — saaledes som det ogsaa er omtalt herfra —, kunde komme med rimeligt Krav om ogsaa at faa en *cadeau*, en Favorisering. Jeg synes, som sagt, at Spørgsmaalet er løst paa en god Maade, og jeg kan anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Man har talt om, at det maaske kunde være vanskeligt at skaffe den fornødne Saasæd. Saa vidt jeg ved, kan der skaffes brugelig Saasæd helt op til 70 000 ha Hvede til næste Aar, og hvis man vil bruge de 14 000 t, vi venter at høste, og tillige den bedste Del af den Beholdning, der er af gammel Høst, f. Eks. 5 000 t, kan vi tilsaa i hvert Fald 50 000 ha med god prima Saahvede, og saa maa det vistnok siges at være tilstrækkeligt. Der er nemlig en Fare for, at Hvededyrkingen bliver alt for udstrakt. Der er i de senere Aar kommet saa gode Rugsorter frem, at mange Jorder, der for nogle Aar siden blev tilsaaet med Hvede, skønt de egentlig var Rugjorder — men man gjorde det, fordi man var bange for at saa Rug, fordi den var vanskelig at avle, lang og blødstraaet, som den var —, nu gaar tilbage til deres naturlige Plads og bliver Rugarealer. Derfor vil jeg tro, at især under disse Omstændigheder vil et